

אור

הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

נשא ■ ט' סיון תשע"ג 26

עיונים ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

לוח העמוד היומי			
יום	התאריך בחודש	העמוד בליקו"מ	ליקו"מ
שבת	ט'	צ.ב.	קכ"ג
ראשון	י'	צ.ג.	קכ"ד
שני	יא'	צ.ד.	קכ"ה
שלישי	י"ב	צ.ד.	קכ"ו
רביעי	י"ג	צ.ה.	קכ"ז
חמישי	י"ד	צ.ה.	קכ"ח
שישי	ט"ו	צ.ו.	קכ"ט

לקוטי-הלכות הלכה למעשה

עפ"י הדף היומי בליקו"מ

הל' ספר תורה הלכה ד'

א. אף על פי שעובר על ישראל בכל שנה ושנה מה שעובר בכלל ובפרט, עד שעל פי הרב מקלקלים בכל שנה הרבה ובשביל זה באמת מתאריך הגלות כל כך, כי לא די לנו בעונות הראשונים כי אם הוספנו עליהם חדשים, אף על פי כן ה' יתברך והצדיקים יגמרו את שלהם לתקן העולם. (ד – ה)

ב. אי אפשר לזכר את התורה כי אם על ידי בחינת ש"קחה - על ידי שיפוח ויסלק מדעתו כל מה שעובר עליו בכל פעם באופן שלא יפל על ידי הזכרון, כי בעיני הזכרון והש"קחה צריכין לפלס דרכיו, כי אף על פי שצריכין לזכר מאד את כל דברי התורה, אף על פי כן הש"קחה היא טובה גדולה מאד, כי יש הרבה דברים שצריכים לש"קחה ולהעבירם מדעתו דיקא, כדי שלא יתבלבל וישלל יפל, חס ושלום. (ד – ה)

ג. עקר החכמה והדעת הוא לדעת ולהכיר אותו יתברך, ורק בשביל זה צריך שיהיה עקר בנין הבית שהוא כדי שיהיה לו מקום לחיות בו ימי חינו, כי עקר חיות האדם הוא בתוך ביתו ודירתו פנאיה בחוש, הינו כדי להמשיך חכמה אמתית לתוך ביתו לדעת ולהכיר אותו יתברך, שזה עקר החיות. (ד – י)

ד. אנוכא דאריך ישראל מחפיים בחכמה אמתית שהוא להכיר ולדעת אותו יתברך. ועל כן הדר באריך ישראל דומה כמי שיש לו אלו"ק, אבל הדר בחוץ לארץ דומה כמי שאין לו אלו"ק. (ד – י)

ה. עקר קדשת ארץ ישראל, שהוא האמונה והחכמה הקדושה שזוכין שם כל ישראל, זה נמשך <<<<

מעלת הלימוד

שימו לבבכם היטב היטב לכל תורה ולכל שיחה ולכל רמז שבתורתו הקדושה ומעשיות שלו וכיו. אשרי שיאחז בהם הפך בהם ותלמדו אותם בכל יום ושימו לבבכם אליהם, כי לא דבר ריק הוא מה שהשם יתברך גלה לנו בדור הזה על ידי רבנו הקדוש והנורא זכר צדיק וקדוש לברכה. ואל יתישנו חס ושלום בעיניכם כי הם חדושים חדשים נפלאים ונוראים מאד ומתחדשים בכל יום ובכל עת וקוראים ומכריזים ומגלים אלהותו בעולם שמואל כל הארץ כבודו ומורים דרך ישרה ועצות נוראות לכל אחד ואחד בכל מקום שהוא. ורצוני חזק מאד להאריך ולהרחיב הדבור בזה. כי רק בזה צריכין לדבר בכל יום ובכל עת ובכל שעה. כי חוץ מזה הכל הבל הבלים אין בו ממש. (עלים לתרופה - מכתב תי"ד)

תורה עו - ויהי אחר הדברים

פרנסה בשפע - בלי לעבוד

מהי העצה שהשפע יבוא מיד? שהשפע הנצרך לו, לא יתעכב? שיבטח בהשם! שידע ויזכור שהכל הוא רק מאיתו יתברך, ולא על-ידי כוחו ועוצם ידו, כי-אם על-ידי חסדיו יתברך האין סופיים. ועל-ידי זה הבטחון - הוא ממשיך כלי לקבל בו את השפע מיד כשהוא נצרך לשפע. 2

עסקים

"בנדאי ה' יתברך יכול לתן פרנסה להאדם בלא שום סבה בלי שום משא ומתן, וכמו שכלכל את אבותינו ארבעים שנה במדבר על ידי המן וכל דבר לא חסרו, רק מה שצריכין עתה איזה עסק ומשא ומתן זה רק מחמת שאין לנו בטחון חזק כל כך שיהיה בבחינת ראיה ממש, דהינו שרב בני אדם אינם זוכים שיהיו עיניהם צופות תמיד לישועת ה' לבד בבטחון חזק עד שימשיכו על ידי זה בחינת אור הנשך ואור החזור שעל ידי זה נמשכת השפע בגבול וזמן במועדו ובזמנו."

כשהעניים צופות ומסתכלות רק להשם יתברך, כשיודע ומאמין רק בהשם ויודע שמה שנקצב לו, את זה בכל-אופן יקבל, אזי אין צריכים שום עשייה גשמית.

אך כשאין הבטחון חזק כל-כך, צריך לעשות גם עסקים - משא ומתן, בשביל לבנות על ידם כלים להמשכת שפע. 2

משא ומתן באמונה

גם בעת עיסקו במשא-ומתן חובתו לעשות את המשא ומתן באמונה - המושר בעמ' הבא

וזהו בחינת מעלת הבטחון. כי הבטחון הוא בחינת הסתכלות, שמסתכל וצופה בעיניו להשם יתברך לבד, ובוטח בו, בבחינת: "עיני כל אליך ישברו". כי על ידי ההסתכלות בבטחון גם כן עושה כלי, דהינו גבול וזמן.

כי ההשפעה יורדת מלמעלה תמיד, אך שהיא בלא זמן. כי לפעמים דבר שצריך לו עכשו, לבוא בשמים או שלש שנים. אך על ידי הסתכלות בבטחון, עושה להשפעה גבול וזמן, שיתבוא השפע בעת וזמן שהוא צריך.

וזה פרוש הפסוק: "עיני כל אליך ישברו", על ידי זה, "נותן להם את אכלם בעתו". פרוש: בהסתכלותו בעיניו להשם יתברך, דהינו בחינות בטחון, בחינת: "עיני כל אליך ישברו", על ידי זה: "אתה נותן להם את אכלם בעתו". 'בעתו' דיקא, דהינו בעת וזמן שהוא צריך. כי הבטחון שהוא בחינת הסתכלות, עושה כלי וגבול וזמן:

שפע

"וכסף מנלך?" זו שאלה שאדם שואל את עצמו הרבה פעמים. איך?! איך הוא יוכל להמשיך שפע ברחבות ובנחת!?

האמת היא שברגע שהאדם מרים את העיניים להשם יתברך "המפרנס מקרני ראמים עד ביצי כינים" ומבקש ממנו שפע, מיד נשלח לו שפע. אך היכן השפע? העיכוב הוא בזמן שלוקח עד שהשפע מגיע אליו, שזה יכול לקחת לפעמים שנתיים שלוש.

ולכוון את עיניו להשם יתברך, להאמין ולזכור שכל הפרנסה היא רק מאיתו יתברך. כי ללא ביטחון אי-אפשר להמשיך שום שפע.

"עקר המשא ומתן הוא רק מחמת חלישות הבטחון בתכלית השלמות. על כן צריכין משא ומתן פדי לחזק הפלי לקבל השפע על ידי המשא ומתן. אבל אפלו מי שעוסק במשא ומתן אף על פי כן העקר הוא הבטחון, כי בלא בטחון והסתכלות לה' יתברך לא יועיל לו כל המשא ומתן שבעולם, כי העשיר והקבוצ מלפניו יתברך רק מחמת שאין לו דעת להתחזק בבטחון לבד בלי שום עשיה של איזה עסק ומשא ומתן ועל כן הוא צריך משא ומתן שאז בטחונו חזק ביותר ואז ממשיך הפרנסה על ידי שעושה פלי."²

צדיקים

הצדיקים הקדושים שענייהם וביטחונם רק באחד יחיד ומיוחד "מלך העולם", פרנסתם נמשכת בזמן, ללא שום מלאכה ועול גשמי. **"ועל כן באמת כל מי שבטחונו חזק ביותר לה' יתברך הוא פורק ממנו ביותר על טרדות המשא ומתן עד שיש צדיקים שיש להם בטחון חזק כל כך עד שאין צריכין שום עסק ומשא ומתן ולא שום עבדא ונסיעה כלל בשביל הפרנסה."**²

הנסיון

עיקר הניסיון והקושי בעבודת הביטחון הוא הדאגה, מה יהיה מחר? מהיכן יבוא לי מחר אוכל ופרנסה? אך דווקא כאן בנקודה הזאת, כאן נמצא סוד עומק הביטחון, כאן המבחן האם אתה באמת סומך על השם, האם אתה באמת מאמין שהשם יתברך הוא מלך העולם, המפרנס ומקיים את כל העולם.

"עקר הנסיון אם יתחזקו בבטחון בכל יום יום ולא יחשבו ויהרהרו מחשבה אחרת

>>>> מהבית המקדש שעומד שם. ומשם צריכין להמשיך הקדשה לכל בתי ישראל על ידי המזוזה שקובעין בפתח הבית. (ד - יד)

ו. ה' יתברך מלא כל הארץ כבודו, ואפלו בכל מקומות החיצונים נעלם שם אלקותו יתברך שעל ידי זה כל חיותם, ועקר העלמה מה שאין הכל יודעין אלקותו יתברך כראוי הוא רק מחמת רבוי אור, מחמת שאין לו צמצומים וכלים לקבל הדעת, כי רבוי אור אי אפשר לקבל פיזוע. ועל כן עקר הידיעה הוא על ידי מחצות השכל שהם בחינת מחצות וכלים לקבל על ידם הדעת דקדשה. (ד - טו)

ז. באמת מעצם גדלתו יתברך אי אפשר להשיגו בשום עולם, כמו שכתוב, הן השמים ושמי השמים לא יכללוך וכי, רק מאהבתו את ישראל צמצם לעצמו להשרות שכינתו בתוך מחצות הבית המקדש ועל כן משם כל חיותינו, כי עקר החיות הוא לידיע ממנו יתברך, ומשם מקדשת הבית המקדש נמשך החיות לכל דירות ובתים של ישראל שממשיכין לתוכם קדשת הבית המקדש שהוא עקר קדשת ארץ ישראל, על ידי המזוזה שקובעין אצל פתח הבית. (ד - טו)

ח. אי אפשר לכנס אל הדעת דקדשה כי אם על ידי אמונה. (ד - טו)
"ועל כן האמונה הוא בחינת הפתח והשער שעל ידה נכנסין לדעת אותו יתברך ולהתקרב אליו ולהלל בו יתברך, בבחינת זה השער לה' צדיקים וכי."

ט. עקר החיות של האדם היא שבכל יום מימי חיי תתחזק אמונתו יותר ויותר, הינו אמונת חדוש העולם שהוא עקר האמונה, עד שיתחדש מחר ונדעתו בכל יום בבחינת חדשים לבקרים רבה אמונתך. (ד - יז)

י. עקר החכמה דקדשה שיבין ויתחכם שאינו יודע כלל, רק יבין מרחוק כמה וכמה צריך להאמין בהאמות בה' יתברך ובצדיקי אמת, כמו שכתב אדוננו מורנו רבנו זכרוננו לברכה שעקר החכמה שישפיל שריון ממנו החכמה וכי. רק צריכין לחזר זאת פעמים אין מספר בכל יום, כי צריכין לחדש אמונתו בכל יום. (ד - יז)

יא. עקר המעלה והתכלית היא החכמה האמתית לשמו יתברך שהוא השכל ונדע אותו ואז יש מעלה גם להגבורה והעשירות כשמתנהגים עמהם לשם שמים רק בשביל כבוד ה' ית' ולא בשביל כבוד עצמו כלל וכל מעלתם הוא שהם אוהבים ותומכים את החכמה האמתית שע"י הגבורה הם מתגברים על החולקים והמונעים וע"י העשירות לבם פנוי לעסק בחכמה האמתית. (ד - יח)

האף אמנם שהתורה הזאת היא מלשון החברים שלא נכתבה לפה כלל. אף על פי כן המדקדק ומעין בה ימצא גם שם הקדמות וחדושים נפלאים כי כל דבור ודבור שיצא מפי רבנו זכרוננו לברכה, עמק ונורא מאד.²

לדאג בשביל פרנסה לאמור, מה נעשה מחר, רק יתחזקו בבטחון בכל יום יום שה' יתברך יתן להם בודאי אכלם בעתו...

וזהו 'וראה ישר'. כי אמונת התמימים הוא בחינת ראייה ששרה זכה וברה, כי הם רואים ביישר ומביטים אליו יתברך לבד ומכוונים עיניהם אליו יתברך בדרך ישר מאד בלי שום נטיה אל הצד חס ושלום, למיין ולשמאל, כמו שכתוב, עיניך לנכח יביטו וכי אל תט ימין ושמאל, כי הם מכוונים עיניהם לה' יתברך, כי המאמין באמת הוא אצלו כאלו רואה בעיניו ממש, כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה במקום אחר, דהינו שענינו מביטים תמיד לה' יתברך לבד בלי שום חכמות וחקירות, רק שמיביט וצופה ובוטח בו יתברך באמונה שלמה שכל חיותו ופרנסתו הוא רק ממנו יתברך לבד.²

שפע העכו"ם

העכו"ם שאינם מאמינים בהשגחתו יתברך, על כן הם נענשים מידה כנגד מידה, שהשפע שלהם גם-כן אינו בא בהשגחה ממנו יתברך כביכול. והשפע שלהם נמסר לחיצונים, והם ניוונים משם דרך השדים והקליפות.²

הכל!

"כמבואר בתורה ע"ו שהכלי הוא מידת הבטחון, ועל-ידי בטחון יש לו כל ואין לו שום מניעה הן ממון או משאר דבר, ובזה יש לפרש מה שאמר יעקב 'וכי יש לי כיל' ראשי-תיבות כלי, היינו הכלי של ביטחון, ועל-ידי הביטחון יש לו באמת הכל."³

1. תהלים קמ"ה. 2. ליקוטי הלכות או"ח - משא ומתן - ד. 3. עונג שבת - הוספות.

לעשות תורות תפילות
זכני שיהיה לי מידת הבטחון באמת בשלמות, ואהיה בוטח בה' תמיד, ואזכה להשליך את כל יהבי עליך ואתה תכלכלני שתתן לי עצה טובה בכל פעם בכל עניני המשא ומתן, שאזכה לידיע איך להתנהג בהמשא ומתן, לדעת מה ומתי לקנות ולמכור, באפן שתצליח את מעשי ידי. ותזמין לי פרנסתי ברוח בסבה קלה בלי שום טרדא ובלבול כלל, למען אוכל לעשות רצונך ולעסוק בתורתך ובעבודתך תמיד. (לקוטי תפילות ח"א - תפילה ג)

לחדד את השכל / על התורות הנלמדות בעמוד היומי
מהיכן נמשך תאות הניצחון והמחלוקת והמלחמה?
תשובה משבוע שעבר: **היצה"ר של כלל בני אדם הם הדמים שבחלל השמלאי, והיצה"ר של הצדיקים הוא מלאך קדוש (תורה ע"א)**

תורה ע"ג - כי תעבור במים
מאמר זה נאמר בשבת הראשון אחרי שחזר מנסיעתו הקדושה לארץ ישראל ואז אמר בליל שבת תורה על פסוק "עשה לך שרף ושים אותו על נס" ואח"כ בסעודה שלישית אמר תורה על פסוק "כי תעבור במים איתך אנני" שהוא מאמר זה (כ"ג) כנ"ל **וזה המאמר היה גדול ויקר בעניו מאוד.**
(פרפראות לחכמה)

תורה ע"ד - רומה על השמים

"הדיינים הם מבחינת מחיין דקטנות, וצריך כל אדם לילך מקטנות לגדלות, ועל ידי זה ימתיק את הדין שפא מבחינת מחיין דקטנות.

ובשפא לבחינת מחיין דגדלות, זהו בחינת "ותפקחנה עיני שניהם", ופרש רש"י: "על שם החכמה נאמר". כי עקר ההמתקה הוא על ידי חכמה, בחינת מחיין דגדלות, דהיינו על ידי ידיעת התורה. כי על ידי ידיעת התורה, נמתק הדין." (לשון רביה"ק בתורה)

ההבנה שבעולם הזה, יזכה כמו-כן לעומק ההבנה ביתרון יותר לעתיד, ולהרגשת העונג והתענוג שמהם כפלי כפליים.

(ביאור הליקוטים - תורה ע"ד)

רבינו הקדוש מבאר בתורה ע"ד שיש לימוד שנקרא "יצחק" ויש לימוד שנקרא "יעקב", והלימוד הנקרא יצחק זה כשהאדם אינו מבין את הלימוד, וזה נקרא מוחין דקטנות, ואז האדם רק במוחין דקטנות בבחינת "פחד יצחק" - ועוברים על האדם פחדים ויסורים חלילה. ואפילו אם האדם עובד ה' ומתבודד ומתפלל בכוונה וכו', אי-אפשר להמתיק את הצרות והיסורים כי-אם על-ידי לימוד בדעת ובעומק בבחינת יעקב.

וכשהלימוד בעיון ובחשק בבחינת יעקב - "דיבור בדעה", אז האדם זוכה למוחין דגדלות ונמתקים ממנו כל הדיינים והיסורים.

(באר הנחל)

מבואר מצירופי דבריו ושיחותיו הקדושים, שבכל מקום שהאדם לומד, אפילו אם אינו זוכה להבין, יזכה לעתיד להבין, כי אלה הלימודים [דיבור בלא דעה] נקראים על-כל-פנים בשם ערבי-נחלהמובא בזוהר הקדוש, ושכל זה אין עולה כלל כנגד הדיבור בדעה, והלימודים שזוכה האדם גם בעולם הזה להבין.

גם ממילא מובן מזה לענין מדרגת ההבנה, שכל שההבנה גדולה ועמוקה יותר עוד בעולם הזה, יגדל וישגב כמו כן כפלי כפליים עומק הבנתו שלעתיד, ושכמו כן הרגשת הנעימות והעריבות והעונג שיש בדיבורי התורה, ושמחויב בזה כל אחד מישראל.

וכנראה מנוסח התפילה והבקשה שבברכת התורה "והערב נא וכו'", שאם בכל זאת לא יזכה עדיין האדם בעולם הזה להרגשת העונג ונעימות הזאת, יזכה על-כל-פנים לעתיד, ושכל אשר יתגדל יותר עומק

>>>> יב. עקר כל ההשפעות דקדושה הם בארץ ישראל ששם ברור המדמה שעל ידי זה יוצאין מזהמת הנחש שמשם כל עכוב השפעה חס ושלום. (ד - כ)

יג. זה פלל גדול שעקר תקון האדם וכל העולמות התלויים בו הוא על ידי בחינת התחדשות וכמו שהזכיר אדונינו מורנו ורבינו זכרוננו לברכה בקול רם בקול חזק מאד בעת שהוכיח אותנו ועורר והקיץ אותנו בדבריו הנוקאים ואמר אז בזה הלשון, אלט טאר מען ניט זיין וכו'.

(ד - כא)

"עקר הגלות מארץ ישראל וחרבן הגיית המקדש וכל הצרות ששבו לין בגלות הפל נמשך על ידי שפלו מבחינת התחדשות המחיין לבחינת ישן בבחינת ונושנתם בארץ. ונושנתם דיקא, דהיינו שנושנו שם פאלו קדשת ארץ ישראל ישן נושן, חס ושלום, ועל ידי זה היה כל החרבן."

יד. מי שזוכה לאמונה שלמה על ידי התקרבות לצדיקי אמת הוא ממשיד על עצמו בכל יום ובכל עת בחינת חדוש העולם של לעתיד, כי זה כל האדם שנבדל רק בשביל זה, כי לא בא לזה העולם העובר כי אם לעבד את ה' ולהפיר אותו יתברך וכפי מה שיזכה על ידי מעשיו הטובים בן יזכה לטוב אמת ונצחי בעת שיהיה חדוש העולם שלעתיד שאז יהיה עקר קבול שכר עולם הבא שכל אחד מישראל יש לו חלק שם, כי כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא. (ד - כא)

טו. צריכין לידע ולהאמין שכל מה שעובר על האדם בכל יום ובכל עת ובכל שעה הכל הוא חדושים ונלאים של הבורא היחיד הקדמון יתברך, שחדש עולמו יש מאין המהלט בשביל האדם הבעל בחירה כדי שיזכה לרב טוב הצפון של חדוש העולם לעתיד. ועל בן עובר עליו מה שעובר כפי האדם וכפי היום וכפי המקום וכו'. והכל בשביל בחינת התחדשות, ומי שאינו נופל לידי זקנה וישן נושן חס ושלום, יכול להתחדש בכל פעם לטובה אפלו אם יעבר עליו מה. והעקר על ידי התקרבות לצדיקי אמת ולספריהם הקדושים. (ד - כג)

תורה ע"ז - והיה ה' למלך

והיה ה' למלך על כל הארץ. דהנה הפלל הוא, שכל מה שאנו עושים, הן התפלה, והן למוד, הוא כדי שיתגלה מלכותו יתברך. כי ההבל פה, הוא בחינת ה'. והקול הוא בהמשכה, הוא בחינת ו. וכשלומד או מתפלל בדחילו ורחימו, וכשלומד הלכה באופן זה, בורא עולם אחד. וכשלומד כל המסכתא, נעשה מטרוניתא, וההלכות הן עלמין דילה, כי אין מלך בלא עם.

וזה: "והיה ה' למלך על כל הארץ", שנתגלה מלכותו. (לשון רביה"ק בתורה)

וכמו-כן כל "הבל פה" שהאדם מוציא מפיו צריך להיות בכוונה זאת, לגלות מלכותו יתברך, לגלות שה' ית' הוא מלך העולם. ואם היינו לומדים בכוונה הזאת כבר ודאי היתה הגאולה השלמה, והיה מתקיים "והיה ה' למלך על כל הארץ", כי בכל מסכתא מתגלית מלכות השם יתברך, כל מסכתא זה היכל, כל מסכתא זה ספירה, והשם יתברך ברא אותנו נשמות ישראל, ודווקא דרכנו הוא רוצה שיתגלה מלכותו על העולם, ועל-ידי שלומדים את מסכתא עם ההלכות שלה כראוי אז ממליכים את השם יתברך על כל העולם כולו.

(באר הנחל)

תורה ע"ז מדברת מסיום מסכתא, שעל-ידי סיום מסכתא מגלים את מלכות השם יתברך בעולם. אבל זה בתנאי שלומדים את המסכתא כמו שצריך בדחילו ורחימו, ועם כל ההלכות שעל המסכתא. וכוונת הלימוד צריכה להיות "כדי שיתגלה מלכותו יתברך", לא בשביל להקראות למדן וידען. (אף-על-פי שהאדם חייב להיות למדן כי בלי זה אי-אפשר להיות צדיק כמבואר בתוי"א, אבל כל הכוונה בלימוד צריכה להיות בשביל לגלות מלכות ה', ובשביל לעשות רצונו יתברך.)

תורה ע"ח - ויתן עוז למלכו

לעולם אפילו שם במקומות המטונפים, אפילו אם נפל למקום שנפל, רחמנא ליצלן. כי הדבור אינו מניח אותו לשכוח את השם יתברך. והבן הדבר היטב מגודל כח הדיבור והיא עצה נפלאה ונוראה למי שחפץ באמת לבל יאבד עולמו לגמרי, חס ושלום. (שם, תורה ע"ח)

(השתפכות הנפש - ס"ב)

מאד במקום שהוא, ח"ו, אף על פי כן על ידי הדבור יכול להזכיר את עצמו בהשם יתברך לעולם, דהיינו שאפילו אם הוא במקום שהוא אם יתחזק גם שם לדבר על כל פנים דבורים קדושים של תורה ותפלה ושיחה בינו לבין קונו, או לשיח עם רבו או עם חברו ביראת שמים יכול להזכיר את עצמו בהשם יתברך

הדיבור הוא בחינת אם הבנים, הינו כמו שהאם הולכת תמיד עם בנה אפילו במקומות המטונפים ואינה שוכחת אותם, כמו כן הדבור הולך עם האדם תמיד אפילו במקומות המטונפים ומזכיר אותו תמיד את השם ית' בחינת כי מדי דברי בו זכור אזכרנו עוד, הינו שאפילו אם האדם מונח, ח"ו, בשפל המדרגה

..... אחרית הימים

רגע לפני הניצחון, רגע לפני הכניסה לאחרית הימים, לפני תיקון העולם, שם המלחמה הקשה ביותר. אבל חלילה מלהיבה, אלא אדרבא כל אחד יקח חלק בגאולה, ויתחזק ביתר-שאת וביתר-עוז בעבודת השם, ועל-ידי-זה נזכה להחיש ולקרב את הגאולה.

”רואין בחוש שהבעל דבר מתגרה עצמו מאד מאד בעת שהאדם סמוך וקרוב לכנס לשערי הקדשה. כמבאר בזה באריכות בדברי רבנו זכרוננו לברכה במקום אחר.

וכן בכלליות העולם, כי עתה בדורות הללו שהם עקבות משיחא עתה הוא בחינת אחרית, בחינת אחרית הימים שעל זה התנבא משה רבנו עליו השלום, בתורתנו הקדושה. בצר לך ומצאוך באחרית הימים האלה וכו’.

ובשביל זה התגרה עצמו הבעל דבר עתה מאד מאד בישקאל ורבים מבני פריצי עמנו נכשלו ונפלו ונתעו על ידי תאוותם הרעות לכפירות ואפיקורסות גדול ופרקו על לגמרי. וגם האנשים הפזרים קצת החוקים מהם ומדרכיהם גם כן נפלו בטרדת הפנייה. ונרפים מן התורה ועבודתה תמה. וזעיריו אנון שיהיו שוקדים על דלתי התורה והעבודה כמו הדורות הקודמים. וכל זה מחמת שהוא סמוך אל הסוף והגמר, כי אנו עתה סמוכים אל הקץ מאד. ובודאי לא יתמהמה עוד הרבה לבא. וכשיבא משיח במהרה בימינו יהיה גאולה אחרונה, גאולה שלמה שאין אחריה גלות. ואז יהיה נגמר תקון העולם בתכלית השלמות בבחינת טוב אחרית דבר מראשיתו.

כי כל הגאלות הראשונות היה אחריהם גלות. ועקשו צרכים שיבא משיח שיגמר התקון בשלמות שנשוב אל ה' יתברך לעולם. ומחמת שעתה סמוך אל הקץ על כן הוא מניח את עצמו לארכו ולרחבו למנע את ישראל מעבודתו. והכניס מחלקת גדול בעולם, על כן צרכיו עכשו להתחזק מאד מאד בעבודתו יתברך וכל אחד צריך להתחזק מאד לגמר מה שהתחיל בעבודתו יתברך. ואם התחיל יגמר, ואם לא התחיל עדן יתחיל ויגמר.

(ליקוטי הלכות או"ח - משא ומתן - ד)

לדבר עם כל אחד ואחד מפני מה נדחה ממחיצתו, ואני עושה לו תיקון ומתפלל בעדו ומעלהו, והחשוב-חשוב קודם, והם רבים כל כך, שאם רציתי להעלות כולם הייתי צריך לעמול ולעמוד שמונה-עשרה שלוש שנים, אך כשאני שומע הכרוז שמכריז "מקודש מקודש" ואי אפשר עוד להעלות הנשמות, אני פוסע מן השמונה עשרה" אמר לו ר' גרשון בדרך שחוק: "למה אין באים אלי?" השיב לו הבעש"ט: "היה אצלי כאן עוד לשבת הבאה ואני אמסור לך הכוונות על נר, ויבואו גם-כן אליך"

שבת קודש הבאה הגיעה והבעש"ט מסר לר' גרשון את הכוונות. כשסיים הבעש"ט את הקדיש שלפני תפילת מנחה עמד ר' גרשון והתחיל להתפלל שמונה-עשרה, אך הבעש"ט לא התחיל עדיין בתפילה כי ידע שר' גרשון לא יוכל לסבול ויתפחד. ובנתיים תיקן הבעש"ט את השעון שלו והריח טבק עד שיעבור ר' גרשון מקום הכוונה. משכיוון כוונה זו וראה שבאו אליו מתים כמו עדר גדול של צאן נפל מתעלף. אז העירו הבעש"ט וציווה לו לילך לביתו.

בלילה, בעת הסעודה שאל הבעש"ט את ר' גרשון מדוע נחלש והתעלף, השיב לו ר' גרשון: "בעת שכיוונתי הכוונה, באו אלי מתים כמו עדרים"

אז אמר הבעש"ט לאנשיו דרך שחוק: "הכו אותו, שלא ישחק מהבעש"ט"----- (עפ"י "שבחי הבעל שם טוב")

גרשון מקיטוב זצ"ל גיסו של הבעל שם טוב הק' ז"יע נסע מארץ ישראל לחוץ-לארץ כדי לשדך את בניו. כשהגיע ועבר בשלום את הים אמר, אגב אורחא, אסע לגיסי הבעש"ט.

היתה זו שעת-מנחה של ערב שבת קודש והבעש"ט הק' עמד והתפלל תפילת מנחה. תפילתו של הבעש"ט היתה אש-להבה כדרכו בקודש, מקשה-אחת של כוונות קדושות ויחודים נשגבים והיה מאריך בתפילתו עד צאת הכוכבים. באותה עת החל גם רבי גרשון גיסו שהגיע לבקרו - להתפלל מנחה וגם הוא התפלל מתוך סידורו של האריז"ל, סיים את התפילה על כוונותיה וישב להעביר "שניים מקרא ואחד תרגום", גם זאת סיים הוא וביקש שיביאו לו כרים על מנת לנוח קמעה וכל אותה העת היה הבעש"ט הק' עדיין עומד ומתפלל---

בליל שבת, בשעת סעודתא-דחכל-תפוחין-קדישין שאל ר' גרשון את הבעש"ט: "מפני מה הארכת בתפילה כל כך? אני גם כן התפללתי בכוונות וקראתי הסדרה שניים מקרא ואחד תרגום ואחר כך הוצרכתי לנוח ואתה עומד ורועד ועשית כתנועותיך" אך הבעש"ט היה שוחק ממנו ולא השיב לו כלום. ר' גרשון לא הרפה וכפל ושאל שוב. אז השיב לו הבעש"ט: "כשאני מגיע לתיבה "מחיה המתים", ואני כוונתי יחודים, אז באים נשמות מתים לאלפים ולרבבות, ואני צריך

תורה ע"ט - בטח בה'

עין בהתורה הנ"ל מה שמבאר שם על פסוק זה ומטה אלקים בידו, שזה בחינת שפכו זכה לכבש הבחירה, ויש לו נחא בחינת שבת, ובגידו להפך מרע לטוב כי כבר יש לו נחא ושביטה מן הרע שנתבטל לגמרי אצל הצדיק הזה הזוכה למדרגה הזאת.

(חיי מוהר"ן - ל"ו)

אחר שאמר התורה בטח בה' ונעשה טוב בסימן ע"ט בלקוטי א' היה הולך בביתו אנה ואנה בדרך ונאחז מטה בגידו ואמר ומטה אלקים בגידו הניו שזכה לכבש את בחירתו בשלמות כמבאר בשחות לעיל.

(חיי מוהר"ן - רנ"ה)

ספר לי איש אחד מאנשי שלומנו כשאמר רבנו זכרוננו לברכה התורה בטח בה' בסימן ע"ט באותה העת היה הולך בביתו אנה ואנה בדרך ונאחז מטה בגידו, ואמר ומטה אלקים בגידו. ונחק ומשך תבת בגדי, כלומר שגידו המטה אלקים להטות כרצונו. כי מרמו שם בהתורה הנ"ל שמטה אלקים מרמו על הבחירה שהוא בחינת מטי"ט מסטרה חיים ומסטרה מנות וכו' כמבאר במאמר התקוניים המבאר שם בהתורה הנ"ל וקצת מרמו ומובן מדברי הקדושים הנ"ל שהתפאר שזכה לכבש הבחירה בגידו והמטה בגידו להטותו כרצונו אשרי הזוכה לזה אשרי לו:

חובה בכל בית ברסלב!! הספר "מי-שמואל" 110 אלא 057-3155-466

לתרומות והנצחות ע"ג העלונים והמבנים בליקו"מ פלא': 050-418-0673

לקוטי מוהר"ן

תורה ע"ד - רומה על השמים

על-ידי שמתנגע בתורה עד שזוכה לידע אותה ולהבינה, על-ידי-זה הוא מרפא את נפשו ומעלה אותה למקום שרשה וממתיק כל הדינים... גם הוא מקים ומחדש כל העולמות ומגלה כבודו יתברך בעולם שזהו עקר התכלית של כל עבודת האדם כדי שיתגלה כבודו יתברך שמו.

